

СМИСЪЛЪТ НА ЖИВОТА

Животът е дар, а ние сме хората, които решават какво да правят с него. Животът е статукво, а ние сме директорите, които го налагат. Животът е приключение, а ние сме героите, които участват. Животът е едно непрекъснато развитие и самоусъвършенстване, което се изразява в намирането на нашата принадлежност, причините за нашето съществуване, откриването на Аз-а, постигането на целите и мечтите ни. Или така достигахме до същината на нещата, а именно – смисълът на живота.

Смисълът на живота за всеки човек е строго индивидуален. Без него животът може да бъде оприличен на книга без съдържание, сграда без основа, тяло без принадлежност, човек без цел. Без смисъл е все едно да живеем, но да не знаем защо. Поради тази причина е от изключителна важност да намерим смисъл на живота си, смисъл в постъпките си, смисъл във всичко случващо се.

За едни смисълът може да бъде определен като крайна точка. Той не може да бъде вкаран в рамки, не може да бъде определен точно и в точно това се състои неговата абсурдност.

За други обаче смисълът не е крайна точка, а едно търсене, в което единствените ориентири са ценностите. Следвайки ги, вървим по пътя и разбираме смисълът на живота.

Да намерим смисъл на живота си е най-бързият начин да открием себе си. Открием ли себе си, то ще можем да бъдем максимално полезни в обществото, заради това, което сме. Открием ли себе си, ще разберем, че това е най-бързият начин да успеем, да просперираме. *Но как можем да открием себе си? Нима е толкова просто?*

Наистина ли е абсурден смисълът на живота? Нима това, че не можем да го поставим в рамки, е достатъчен аргумент, за да твърдим това? Смисълът крайна точка ли е? Върховният абсолютен ли е тя? Абсурден означава невъзможен, но нима достигането на крайната точка е нещо абсурдно? Абсурдността се поражда от това, че когато достигнем крайната точка, то автоматично ще изникне нова крайна точка. По този начин смисълът в първоначалното мислене отпада и се заменя с нов, който всъщност е нашият стимул, за да живеем. Правейки едно общо умозаключение разбираме, че смисълът не е нещо крайно, а само междинна точка между неизвестен брой крайности. По този начин попадаме в кръговрата на живота и разбираме колко абсурден е той всъщност, лишен от логика, парадоксален. От друга страна обаче как бихме могли да мислим за бъдещето, за достигането на крайната точка, като дори не сме господари на утрешния ден? *Какъв ще бъде смисълът тогава? Нима трябва да мислим за бъдещето, игнорирайки по този начин настоящето? Не е ли смисълът в самото настояще, в това, което ни се случва в момента?*

От друга страна, нима смисълът е в самото търсене? Нима ценностите могат да бъдат силуетите, ореолите, които да ни изведат от тъмнината? Но не е ли „търсене“-то „живеене“ т.е търсейки смисъл на живота ние не го

ли именно създаваме чрез самия живот ,който не осъзнаваме как изтича между пръстите ни, като пясъка или водата в опит да ги задържи.И така хората живеят ден за ден, а смисълът е в това ,че не трябва да бъде търсен. Принципът е да живеем живота си и да оставим смисълът сам да се разкрие пред нас от само себе си на базата на възгледите и опита. Нека се върнем към реалността, която е очевадно по-различна от това твърдение. *Как бихме могли да „търсим”, когато сме зависими? Как бихме открили смисъл, когато трябва да се борим за оцеляването си? Нима смисълът на живота трябва да се състои в оцеляването?* Това е демоден в ХХI век, да мислим само как да се спасим. Това твърдение ще важи, когато попаднем в ситуацията, в която се е намирал Сидхарта, а именно, да намерим смисъла на базата на свободен живот, в който не си зависим от никого, и вземаш сам решения какво да направиш, без да мислиш за последствията от тях. *Можем ли наистина да бъдем като Сидхарта?*

Понятието смисъл е абстрактно, то не може да бъде обяснено или взето, а открито.Смисълът не може да бъде обяснен, защото ние непрекъснато се променяме, развиваме се, възгледите ни непрекъснато претърпяват метаморфози. За мен, сега смисълът на живота е да изпълня целите и мечтите си, да бъда добре устроен и не аз да завися от обстоятелствата, а те от мен. На този етап от моето развитие, аз приемам , че всеки сам търси и създава смисъла. От друга страна обаче, *в търсене на смисъла, не загубваме ли самия смисъл, а може би пък се загубваме самите ние..., но къде?*

Изготвил: Андрей Георгиев Х^{”б”} клас.